

MALÉ DĚVČÁTKO Z IZRAELE

I. ČTENÍ Z BIBLE

2. Královská 5,1–27

II. ČTENÍ Z BIBLE

2. Královská 5,2–3

Jednou vyrazily z Aramu hordy a zajaly v izraelské zemi malé děvčátko. To sloužilo Namánově ženě. Řeklo své paní: „Kdyby se můj pán dostal k proroku, který je v Samaří, ten by ho jistě malomocenství zbavil.“

KÁZÁNÍ

Bible vypráví o mnoha různých lidech. Někteří udělali ve službě Bohu velké věci: Abraham, Mojžíš, Samuel, David, Eliáš. A jistě znáte i další.

Dnes vám chci povědět o jedné malé dívce. Nevíme, z jaké byla rodiny, kdo byli její rodiče, jestli měla nějaké sourozence nebo kamarády, v jakém domě bydlela, co ráda dělala. O tom Bible nic neříká. Nevíme dokonce ani, jak se ta dívka jmenovala. V Bibli jsou o ní vlastně jenom tři věty. Vychází z nich ale zvláštní krása a jas.

Jednoho dne se celý život této dívky od základů změnil. Do jejich městečka vtrhli vojáci ze sousední země, odvedli ji a na trhu ji pak prodali jako otrokyni. Najednou byla sama, v cizí zemi, mezi cizími lidmi. Takových dětí bylo tenkrát jistě mnoho. Čím si zasloužilo tohle děvče, že o něm čteme v Bibli? Co udělala zvláštního tahle malá otrokyně beze jména, že je o ní zmínka v příbězích Knihy knih?

Mnohokrát jsem se snažil představit si ji. Jak asi vypadala? Představuji si ji jako nesmírně hodnou a milou dívku a rozzářenýma očima, která se usmívá i ve chvílích těžkostí a trampot života. Jako dívku nesmírné vnitřní krásy a dobroty.

O mnoha lidech, dospělých i dětech, se říká, že jsou zcela bezvýznamní, nedůležití, nezajímaví, že ani nestojí za zmínku. Mnozí by to možná řekli i o této dívce: „Taková malá holka, otrokyně, ta nestojí za řeč.“ A přitom to vůbec není pravda. Je velmi významná i zajímavá. Nesmírně se mi na ní líbí několik věcí. A o těch vám chci povědět.

1. Líbí se mi na ní, jak si nese svoji víru i do cizího prostředí.

Kolik jí bylo roků, když ji odvedli do cizí země? Deset, dvanáct, nebo možná osm? Těžko říci. Ale i to je věk, kdy dívka nebo chlapec může uvěřit a nést si víru svým životem.

Ta dívka si sebou do otroctví daleko od domova nese víru v Pána Boha. Co si mohla vzít většího než právě víru, co si mohla vzít silnějšího do nesnadných chvíl, které na ni čekaly?

Možná vzpomínala na příběh, který si Izraelci vyprávěli, jak před mnoha lety odvezli midjánští kupci do otroctví sedmnáctiletého Josefa. Z domova, kde byl obklopen láskou a přízní svého tatínka, se také dostal do otroctví v daleké zemi.

Taky mu nezbylo vůbec nic, i jeho krásné šaty mu bratři vzali, když ho prodávali. Přišel o všechno, co měl.

A přece si nesl největší poklad – a to byla jeho víra v Boha. Ta ho nesla během služby u Potífara, pak v době, kdy roky nevinně seděl ve vězení, a i později v dobách slávy.

Podobně si i naše dívka nese do svého otroctví jen svou víru. Nic jiného nemá. Ztratila domov, rodiče, kamarády. Ztratila svou volnost i svobodu. Ale neztratila víru.

Mnoho chlapců a děvčat, když se dostanou od rodičů, ztratí svoji víru. Myslím třeba na dívky a chlapce, kteří byli konfirmováni. Mnozí z nich upřímně chtěli – alespoň při konfirmaci – nést si víru do dalších dnů a let života. A pak přišli do jiného prostředí, na školu, na kolej, do jiné společnosti a mnoho tam získali, jen víru ztratili.

A netýká se to jen mladých lidí. Co si sebou nesete na cestách života? O velkém cestovateli Davidovi Livingstonovi se vypráví, jak šel Afrikou se svojí výzkumnou výpravou a měl řadu nosičů, kteří ale postupně odpadali. A on musel odhazovat zavazadla, přístroje, věci, knihy. Jednu knihu ale opatroval a za žádnou cenu ji nechtěl odhodit. Byla to jeho Bible, znamení, komu věří a komu patří jeho život.

Víru člověk může – a mnozí to udělali a dělají – odhodit jako nepotřebné zavazadlo. Nebo si ji – jako ona dívka – nést životem a opatrovat ji jako největší poklad. To se mi na ní líbí.

2. Líbí se mi na ní také, že nemá pocit zatrpklosti a dovede odpustit.

Člověk, kterému se stane něco moc zlého, kterému ublížili, může velmi lehko propadnout trpkosti a zlobě. Nese si pak v sobě pocit křivdy a nenávisti, má srdce plné jedu a zlosti. A té dívce přece strašně ukřivdili a ublížili. Ukradli ji její rodině, teď slouží jako otrokyně.

Mnoho lidí si v sobě nese takovou nenávist a trpkost, zlobu a nepřátelství. Roky vzpomínají na křivdu, která se jim stala, nedovedou zapomenout na jediné příkoří – a chtějí se za to všechno pomstít. Někdy to velmi dobře maskují, ale přitom jen čekají na vhodnou příležitost.

Ta dívka si ve svém srdci nenesla žádnou zlobu. Mohla by nenávidět všechny ty hrozné Syřany, kteří ji vzali domov i svobodu a udělali z ní otrokyni. A velmi dobře si tu nenávist zdůvodnit.

Ale ona odpouští. Nemá ve svém srdci nenávist. Nechce se mstít. Ví o jiné zbrani, kterou je možné přemáhat nepřátele. Ví o odpuštění, které je větší a lepší než všechna nenávist vůči těm, kteří jí ublížili.

Nenést si životem trpkost a nenávist, to je ohromná věc. V pokušení hořkosti a zloby jsme všichni. Některým z nás třeba taky někdo ublížil. Je snadné pěstovat si v srdci nenávist a trpkost.

Ta malá dívka si nic takového v srdci nenesla. Protože odpustila. To, že dovede Námanovi říci, kam si má jít se svou tíživou nemocí pro pomoc, ukazuje čistotu

jejího srdce. Nemá radost z jeho neštěstí, přestože to byl velitel syrských vojáků, kteří ji zajali a unesli z domova, přestože si ji koupil a ona mu musí sloužit jako otrokyně.

Mohla mít radost z toho, že zlý generál dostal ošklivou nemoc, která se nedá léčit. Mohla si říkat: „Konečně na něho došlo. Tak moc mu to přeji. Jen ať pěkně pozná, co to znamená trpět.“

Místo toho vidí v generálu Námanovi člověka postiženého velikou nouzí a bolestí, člověka, který potřebuje pomoc. Kdyby neodpustila, tak by mu nemohla radit, co má dělat, aby se uzdravil.

Náman měl velikou moc, mnoho lidí se před ním třásl. Jistě udělal mnoho zlých věcí – a zlo zůstává zlem. Ale ta dívka vidí hlouběji. Za tím vším, za maskou mocného muže a jeho zlými činy, vidí malomocenství a bídu toho člověka.

Dodnes se za maskami moci, slávy, nebo popularity skrývají lidé, kteří mají něco nemocného, něco *malomocného*. I za maskami těch, kdo nám ublížili, jsou lidé – nemocní ve svém hříchu. Nevyléčí je nenávist ani trpkost. Jen odpuštění. To je druhá věc, kterou nás učí ono děvčátko.

3. A se mi líbí také, jak dovede druhým říci o pomoci, která je u Boha.

Člověk si může zachovat víru, může dokonce umět i odpustit těm, kteří mu ublížili, ale často se nedostane až tam, kam se na své cestě víry dostala tato dívka.

„Kdyby se můj pán dostal k proroku, který je v Samaří, ten by ho jistě malomocenství zbavil.“ Sýrie byla veliká a bohaté země, mnohem větší a bohatší než Izrael. A přece v Izraeli měli něco nesmírně vzácného: víru v Hospodina. Víra v Boha je veliký poklad. A tam, kde je víra, je také pomoc a uzdravení.

To děvčátko o tom ví. Samo žije z víry. Ale dovede o tom také říci druhým. O víře v Boha, který uzdravuje a pomáhá. Obdivuhodná je jak její víra, důvěřující v Boží pomoc, tak její svědectví.

I docela malý člověk, i dítě, může druhým povědět o víře, o Pánu Bohu a jeho lásce. Ta dívenka to udělala. A to je třetí věc, která se mi na ní moc a moc líbí. Její svědectví, to, že ukazuje k Bohu, který zachraňuje.

A Náman, naštěstí pro něho, její radu poslechl a vydal se tam, kde věřili v Boha, aby tam hledal pomoc.

4.

Malomocenství, kterým Náman onemocněl, byla zlá a nevyléčitelná nemoc. Začínala tím, že se člověku udělaly na těle bílé skvrny napadené nemocí. Na těch místech se pak tvořily hnisavé rány, někdy upadl celý kus masa a kůže nebo třeba část prstu i s kostí.

Náman (*ukázat Námána*) na sobě má spoustu takových bílých skvrn. Než se vydá na cestu do Samaří, musí si nechat všechny rány ošetřit.

Prosím děti, aby přišly sem dopředu a pomohly připravit Námána na cestu do Izraele. Máme tady lékárníčku s gázou. Námána položíme na zem a vy mu zalepté všechny jeho rány. *(Během ošetřování Námána, pokračuje slovo pro dospělé.)*

„Kdyby se můj pán dostal k proroku,“ říká ta dívka. Je tu pomoc, o které je potřeba povědět. V zaslíbené zemi je prorok, který má Boží moc. V zaslíbené zemi je uzdravení pro tělo i pro duši.

„Kdyby se můj pán dostal k proroku.“ Kdyby tam jenom šel. Z úst tohoto děvčete zaznívá hlas naděje – i úzkosti. Kdyby jen nepohrdl. Protože Námán si také mohl říci: „Nikam nepojedu. Co bych asi mohl získat v té malé zemičce.“

V té malé zemi ale byl prorok, který uzdravoval Boží mocí. Přešlo několik století a v té malé chudé zemi byl jiný prorok, větší než všichni, kdo byli před ním. Víc než prorok. Slepým vracel zrak, hluchým sluch, chromým chůzi, malomocné očišťoval a chudým zvěstoval radostnou zvěst o spáse. Kdo se k němu dostal, byl uzdraven.

Tento prorok – a víc než prorok - Ježíš, Boží Syn, Spasitel a Pán, pomáhá a uzdravuje i dnes. Zbavuje všeho malomocenství.

Ta dívka dovedla poslat Námána s jeho bídou tam, kde mohl být uzdraven. Poslala ho tam, kde pro něho byla pomoc. Dovedla mu ukázat cestu. Víc nemohla. Nemohla mu poručit. Nemohla ho přinutit, aby šel. Ale ukázala mu směr naděje a záchrany.

Ani my nemůžeme nikoho přinutit, nikomu to přikázat. Můžeme ale ukázat, kde je možné uzdravit zraněnou duši. Můžeme ukázat na Ježíše. A můžeme říci: „Kdyby ses tak dostal k Ježíši. Až k jeho kříži, kde na sebe vzal tvoji vinu, kde tě očistil od všeho zlého. Kde ti spásu. Až k němu kdyby ses dostal.“

Kdyby se tak každý z vás dostal až k Pánu Ježíši Kristu. A kdyby tak každý, kdo se k němu dostal, dovedl udělat stejnou službu, jako ona dívka: Jít s vírou, odpustit a ukázat, kde je pomoc.

(Děti ukážou ošetřeného Námána.) Děkuji dětem. Námán je připravený na cestu. Jak to s ním dopadlo? Dojel až k proroku Élíšovi. A ten ho poslal, aby se sedmkrát ponořil do Jordánu.“ Námánovi se napřed moc nechťelo, ale to udělal. A byl zase zdravý. Bůh ho uzdravil. A Námán v něho uvěřil.

Velikou roli v tom všem měla ona malá dívka, o které jsme si dnes povídali. Ještě jednou zopakujme tři věci, které se mi na ní tolik líbí a které vlastně pomohly i nemocnému Námánovi: Všude si sebou nesla svoji víru, uměla odpustit a uměla druhým povědět o své víře a o pomoci, která je v Bohu.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Pane Bože, prosíme tě, abychom dovedli být jako ono malé děvčátko: plní víry, ochotní odpustit a schopní o tobě svědčit. Děkujeme ti za její příklad. Amen.